

Ангел Г. Ангелов • **Ходене по вода**

Издателска къща Жанет 45

е носител на националните награди:

Христо Г. Данов – за принос в националната книжовна култура:
в категория Българска художествена литература (2002);
в категория Издание за деца (2007)

Бронзов лъв на Асоциация българска книга – за цялостен принос в издаването на съвременна българска литература (2002)

Специална награда на АБК за оформление и полиграфическо изпълнение (2005)

Константин Константинов – за принос в книгоиздаването за деца (2005)

и Наградата на ЮНЕСКО – Първи световен конкурс по дизайн на книгата, Франкфурт (2003)

© Ангел Г. Ангелов, автор, 2009

© Борис Минков, редактор, 2009

© Христо Гочев, художник, 2009

© Издателска къща Жанет 45, 2009

ISBN 978-954-491-557-5

Ангел Г. Ангелов

Ходене по вода

разкази

ВИРТУАЛНА ЛЮБОВ

Протягането, прозяването, многобройните кафета, както и принудителното раздвижване на схванатите му стави, не прогонваха врълхелителя го сън. Непреодолимото запътване към селенията на Морфей натрапчиво го беше помъкнало в нежелана посока и само примигващият екран на монитора го задържаше с мъка в новия, непознат свят на току-що родената от нищото Жена. Множеството ѝ снимки никнеха в тясната му самотна стаичка, изпълваха я, литваха през полуотворения прозорец, той почвчваше да ги задържи, но те живееха своя си живот и се движеха по своите си пътища...

За миг само Левкадий успя да докосне лицето ѝ, помилва я, тя му се усмихна далечно, бенката на лявата ѝ буза примигна дяволито, а малките ѝ стегнати гърди описваха непонятна сеизмограма върху вътрешната страна на блузката ѝ. Мъжът, затворен от хилядолетия зад светлокафеникавото си миниатюрно бюро,

я търсеше, намери я и започна да живее с нея. Зад стола, на който седеше неудобно, понякога го зовеше тясното му матрачено ложе, но в момента, в който изпружваше схванатите си нозе, някаква непонятна сила го вдигаше, зорът му се насочваше неудържимо към екрана, той се разтваряше, поглъщаше го и новият му живот го обсебваше като непреодолима страст и неизлечима болест. Понякога Левкадий мислеше да размести мебелите, да постави монитора пред северната стена на стаичката, там, където сигурната преграда, може би, не ще му позволява да се губи из необятните светове, в които се подвизаваше, в които го завличаше тази Жена. Светлите ѝ сини очи, тъмнорусите ѝ нежни коси, невинната ѝ усмивка го мамеха непреодолимо и не след дълго мъжът, за когото не можеше да се каже, че е в първа младост, се втурваше след нея, готов да преодолее светлинни години разстояние, за да я докосне, да се увери, че я има, а и за да ѝ покаже, че го има...

„Има ли те?“, просветна зеленикавото око на монитора.

Той написа: „Има ме... Нима не чувстваш, че те следвам...“

„А усещаш ли този път какъв е парфюмът ми?“, през смях се изписаха думите ѝ.

„Усещам. И вкуса на целувките ти усещам...“

Смехът ѝ секна, екранът потъмня, съзря той намръщена бръчка през средата му, която го обезпокои. Съобщението му се опитваше да я омилостиви:

„Пошегувах се... Още не знам вкуса им...“

„Едва ли и някога ще го узнаеш...“

„Защо“, наистина недоумяваше Левкадий.

„Защото защо свършва на О“, сръза го Тя доста невъзпитано.

Разхвърчаният ѝ образ беше ядосан (ядосваше се от малко като всяка капризна жена), но мъжът се досещаше, че това не е истинската ѝ същност.

„Може би си бодлива от обич?“, попита я наивно.

Думите ѝ залепнаха от вътрешната страна на екрана:

„Много е лесно, когато всичко е обяснено... И не е интересно...“

„Ти мечтаеш за забавления?“

„Пак питаш... Нима очакваш да ти отговоря?“, раздражението на буквите ѝ личеше по трепета им.

С годините Левкадий беше свикнал с чудатостите ѝ, но усещаше как го напускат силите, как малко по малко се предава, изтлява пламтенето на първия нереален допир и тичането подир съблазнителната ѝ снага се забавя, а разстоянието в Пространството удължава размера си твърде обезпокоително.

„Можеш ли да ме закараш до ей онази звезда?“, лукаво го погледна Тя с надежда, че мъжът ще ѝ даде грешен отговор.

„Мога, кога тръгваме?“, прочете тя и се зарадва, без да го показва.

Внезапен внушителен неин портрет прелетя пред очите му, заслепи го, понечи той да го докосне, но точно в този момент връзката се разпадна, образът ѝ се посипа във вид на блестящи квадратчета, които той събираше в шепи. А екранът го облъчи:

„Пошегувах се... Само исках да проверя дали си готов да тръгнеш...“

Левкадий не обичаше проверките. Не обичаше той и безкрайното чакане. Чакаше той, за да се срещне с Нея най-после, чакаше, за да я докосне поне, да не говорим за това, че още хилядолетия щеше да чака, за да се състои онова бленувано *любене*. Още на младини беше разбрал той, че *любенето* е доверие и все го търсеше, търсеше го, без да го намира, търсеше го, търсеше го и когато понякога му се струваше, че го е зърнал наблизко, че почти го е докоснал, То внезапно се превръщаше в обикновено чукане, в задъхан сладникав секс, уморителен и скучен... Внезапното ѝ замълчаване понякога го изтощаваше, казваше си, че това е краят на връзката им, заричаше се да не ѝ изпраща никакви послания повече, но някаква сила извираше от дълбините на Пространство-

то, привличаше го властно към себе си, той се усещаше несвободен, очакващ, прикован, блещуващ, разтерзан, измъчен, щастлив, съкрушен, обнадежден, отчаян и решен на всичко, за да постигне бляна си. Врълхлитащите го състояния се появяваха внезапно, понякога, сред кратките мигове на бързи сънища, той я съзираше край себе си, скачаше от матраченото си ложе и взорът му пронизваше ехидно примигващия екран, който му махаше за сбогом като току-що изпуснат заминаващ влак.

„Много спиш“, гавреха се думите ѝ. „Малкото време, което ти остава, няма да ти стигне, за да го постигнеш...“

Хилядолетният мъж с треперещи пръсти докосваше клавиатурата, думите му политаха в Безкрая и носеха в утробите си надежда, която не знаеше, че е безпосочна.

„Само в неспокойните си, тръпнещи сънища съм наистина с теб...“, оправдаваше се Левкадий и чувстваше безобидния ѝ момичешки смях сред звъна на звездите. Знаеше, че тя знае, знаеше, че не бива да се надява, знаеше, че пътят ѝ е друг, знаеше, че неговият стремително скъсяващ се път се стеснява и помрачнява, но неговото *знаене* не облекчаваше терзанията му – правеше ги мъчително-сладки и безнадеждни.

„Нали знаеш, че имам много любовници“, екранните думи окончателно го разсъниха.

„Създателят ни те е сътворил като свободен човек...“, тъгата в думите му като мара-ня полепна по екрана.

Смехът ѝ отекна през Пространството. Смееше се насила, личеше по шрифта на буквите.

„Трябва ми спасение...“

„Знам“, беше сериозен като никога.

И реши, че е време. Пригответи се, възбудата му личеше, излъсканите пранги тръпнеха в нетърпеливо очакване, съсредоточи се и вече знаеше как ще я спаси. Неизвестността го мъчеше, но Левкадий беше непоколебим – беше решил да я чака до края на дните си. Разбрала като че ли за неговата решимост, Тя се появи само след век чакане. Хубава и привлекателна както винаги, сега Тя – все същото чаровно момиче – беше прибавила към образа си дяволитата загадъчност на жената, придобила опит, спокойна и уверена в победите си. Вътрешността ѝ, обиталището на Душата ѝ обаче беше неспокойно. Времето понякога ѝ нашепваше тревога, на която тя се опитваше да не обръща внимание. Но когато прочете „Самоубийствено живееш! Времето е безкрайно, но твоето не...“, се замисли и левкадиевият екран почти троснато го зашлеви:

„Не е твоя работа моето Време...“

„Опитвам да се погрижа за теб“, плахо се защитаваше смутеният мъж. Влюбеността

пречеше на същността му, променяше я, чувстваше той, че хлътването му е окончателно и безвъзвратно, и точно чрез нейното спасение се надяваше той да избави и себе си. Страстта се настаняваше сред клетките му, голяма част от течностите, които бушуваха в организма му, променяха състава си, а Водата, тази умница, която крепеше живота му, се разтревожи...

Въпреки очакването появата ѝ го изненада. Образът ѝ летеше, кръжеше недоверчиво, беше без дрехи, увисна хоризонтално над матраченото ложе на Левкадий, комуто се привидя бленуваното от хилядолетия *любене*. Дори беше приготвил от мраморната течност в огромни количества, искаше да ѝ я подари, да я ощастливи по този начин, да я прикове към своята безнадеждна обич. Пърхаше тя над ложето, неподвижно колибри с невидими крила, но не се разбираше веднага и тя ли очаква същото, което и той. Общуването им беше безмълвно, протегна ръка, щедро напълнена, в този момент образът се разпадна, седефената течност се разплиска, така и недостигнала до целта, неоползотворена, разсипана разхитително, без да успее, без да се превърне в привързване и вечно *любене*... Тогава гневно написа:

„Дори в обикновено чукане не се превърна...“, имаше и съжаление в гласа му, но не обладаваше гневът.

„Да, знам, за мъжете това е най-важното нещо на света, чуването...“, несправедливо се заяждаше Тя.

„За мен не...“, наивно и плахо се оправдаваше Левкадий.

Влюбеността му, неизтляващата му страст го тласкаха към отчаяние и вземане на решения. Усещаше крайниците си размекнати, болезнено скимтяха ставите му, сърцето му на бивш спортист синкопно предупреждаваше Околното Пространство за състоянието му. Жената го разбираше:

„Знам какво ти е... И моето сърце плаче... Ще бъда откровена. Не за теб...“

„Благодаря ти! Не само защото си откровена. Благодаря ти, че имаш сърце, което може да плаче...“, по екрана му се появиха капки, но не можеше да се разбере дали са сълзи.

Левкадий пое дълбоко дъх, отвори широко прозореца на тясната си стая, полъхът от звездите облиза екрана и остави следи. Бяха като болезнени драскотини, като послания отдалече, които знаеха за своята безполезност. Думите ѝ се появиха почти като прощаване:

„Може и да се видим някъде... За теб не зная, но аз тръгвам. Безкраят е безкраен и това го изпълва с надежди...“, от буквите по екрана, надраскани от следите, се излъчваше тъга, примесена с радост.

Неговото решение беше значително по-древно, но тлееше то, прегърнато здраво и непоколебимо от Надеждата. Сега, след думите ѝ, то се изтръгна, хвана го за ръка и го поведе. Прозорецът махаше с крилата си, като че ли приветстваше от седмия етаж пешеходците по многолюдната улица. Левкадий се почувства лек и вдъхновен. Загледа се в звездите и политна. Надяваше се, макар и след хилядолетия, да се срещнат. Миг преди да литне, зърна екрана:

„И аз тръгвам... Винаги ще го търся...“

Тялото му натежа, усети той как сменя посоката си, звездите започнаха да се отдалечават, улицата, пешеходците и тукашният свят стремително го привличаха, той си спомни за Левкадската скала*, зарадва се, но преди да докосне асфалта, успя да разбере разликата. Страстта му не го напускаше, а Аполон нямаше как да му помогне да изплува.

През това време екранът в стаичката му говореше с тъжния ѝ глас:

„А може би трябва да скоча от Левкадската скала... Само че искам ли да се избавя...“, питаше тя себе си, но вече нямаше кой да ѝ отговори.

---

* Според Овидий нещастно влюбените в древността се хвърляли от Левкадската скала с надежда, че ако изплуват с помощта на Аполон, ще се избавят от страстта си, а избавлението ще им върне истинската цена на живот, който до тогава им изглеждал беден и мъчителен. Б. а.

СЛУЧАЕН ЕЗДАЧ НА НАИВНА КОБИЛА

Така загледан в пъпа си, забелязваше различни видения – безкрайни поля, вековни гори, древни планини, дворци, закътани ловни хижи, бивши и настоящи резиденции... Широкото удобно седло щадеше изтънялата от старост розова кожа на седалищните му части, крепеше го то по принуда – такава му беше службата, а не че толкова държеше на този случаен, кой знае откъде взел се Ездач. Изтрайваше го, както се изтрайва поредният клиент, дошъл да получи някаква услуга. Вярно, в случая седлото беше само посредник, а основната тежест, разбира се, падаше върху Кобилата. Странно същество беше тази изстрадала, препатила, многократно възсядана, тормозена, обичана, мразена, нападана, обругавана, ограбвана, употребявана, падала, въздигала се с мъка, отново възсядана Мъченица. Като че ли Господ я беше създал специално за да бъде мъчена. Нейното предназначение беше

като че ли точно това – идват някакви Пришълци, възсядат я делово, възпитано, с благи думи и кротост, така че Околното Пространство лесно бива хвърляно в заблуждение. Истинските намерения, истинските цели, преследвани от Пришълците, се появяваха по-късно, точно тогава и лъсваха задниците им, лакомията и алчността им проличаваха, което не след дълго пораждаше омерзение и отврата не само у Околното Пространство, но и у самата Кобила.

Древното ѝ потекло вместише в обема си заявки за благородна направа, за благоденствие и хубав живот, за величие и мощ, а през цялото ѝ хилядолетно Битие все ѝ се случваха болезнени изпитания, мъчно ходене по всякакви мъки, падания, равни почти на смърт, както и различни видове унижения... Сегашният Пришълец, превърнал се случайно в Ездач, започна своето яздене плахо, почти благородно, като създаваше впечатление на почтен и кротък човечец. Вътрешностите му ухаеха благовоно, осанката му, макар и отдавна простила се с младостта, будеше неосъзнато възхищение. Хората от неговото най-близко обкръжение дори твърдяха, че той никога нищо не отделя и точно затова в жилищата, които беше обитавал до този момент, трудно се забелязваха отходни места. При по-внимателен оглед обаче се усещаха следи от странни миризми, които в никакъв случай не бяха класическите лайняни миризми, познати

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Виртуална любов	5
2. Случаен ездач на наивна кобила	14
3. Изгряването на нощта	27
4. Друга любов	37
5. Ходене по вода	42
6. Бездомникът	57
7. Потъване в нощта	61
8. Звущите	68
9. Смъртта пристигна ухилена	96
10. Раздялата	104
11. Пътят	113
12. Terra ossuratus	142

Ангел Г. Ангелов
ХОДЕНЕ ПО ВОДА
Разкази

Българска
Първо издание

Книгата се издава с подкрепата на Община Варна

Редактор: *Борис Минков*
Художник: *Христо Гочев*
Коректор: *Галя Симова*

Формат 60/84/16
Печатни коли 9,5

Предпечатна подготовка:
„Студио Стандарт“ ЕООД – Пловдив, тел. 032/60 90 50

Печат: Полиграфически комплекс „Жанет 45“, – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ № 9, тел. 032/60 90 90

„Издателска къща Жанет 45“ ООД – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ № 9, тел./факс: 032/60 90 60
www.janet45.com

ISBN 978-954-491-557-5